

Pismo mojemu hrastu

Dragi moj hrast,

ko stojim pred tabo, se vedno počutim manj izgubljeno. Morda zato, ker si že od nekdaj simbol nečesa, česar meni včasih primanjkuje – miru, trdnosti in potrpežljivosti. Tvoje deblo je široko in razbrazdano, kot da nosiš zgodbe mnogih let, a nikoli ne deluješ utrujeno. Vedno stojiš pokončno, kot da te nič ne more omajati.

Velikokrat sem se spraševala, kako ti to uspe. Kako zdržiš vse nevihte, vse vetrove, vse zime, ki te preizkušajo. Jaz se včasih zlomim že zaradi stvari, ki so veliko manjše od tistih, ki jih ti prestajaš vsako leto. Ko sem bila mlajša, sem mislila, da si samo drevo. Zdaj pa vidim, da si mi postal nekakšen opomnik – da se da stati trdno, tudi ko je težko.

Spomnim se dneva, ko sem prvič prišla k tebi, ker sem potrebovala tišino. Sedela sem pod tvojo krošnjo in poslušala, kako se listi premikajo v vetru. Zdelo se mi je, kot da mi govoriš: *počakaj, zadihaj, ne hiti*. In res, po nekaj minutah sem se počutila lažje, kot da si mi odnesel del skrbi.

Vem, da se sliši nenavadno, da človek piše pismo drevesu. A ti nisi samo drevo. Si kraj, kamor se vračam, ko potrebujem občutek, da je nekaj v mojem življenju stalno. Ko se vse spreminja – ljudje, šola, načrti, celo jaz sama – ti ostajaš enak. Močan, tih in zanesljiv.

Včasih se vprašam, koliko let boš še stal tukaj. Upam, da dolgo. Ne samo zaradi sebe, ampak tudi zaradi vseh, ki se bodo morda nekoč ustavili pod tvojimi vejami in začutili tisto, kar sem jaz: da stabilnost ni nekaj glasnega ali opaznega. Je nekaj, kar preprosto je.

Hvala ti, hrast, ker si me naučil, da se ni treba vedno premikati, da bi bil močan. Včasih je dovolj, da ostaneš tam, kjer si, in pustiš času, da naredi svoje.

Tvoj človek, ki se še uči stati tako trdno kot ti.

Marie Serdinšek, 1. B
Srednja šola za gostinstvo in turizem Maribor

